

KAPITOLA 7

ROZHODNOST

Překonání nerozhodnosti

Sedmý krok k bohatství

PO DŮKLADNÉ ANALÝZE chování tisíců neúspěšných mužů a žen jsem zjistil, že na jednom z předních míst žebříčku třiceti hlavních příčin neúspěchu (viz kapitola 6) je NEROZHODNOST. A nejde jen o teoretický předpoklad – je to *ověřená skutečnost*.

PROKRASTINACE, opak ROZHODNOSTI, je běžným nepřítelem, jehož musí často překonávat skoro každý.

Až dočtete tuto knihu a budete chtít uplatnit uvedené zásady v praxi, budete mít možnost otestovat svou schopnost dospět k *rychlému a jednoznačnému* ROZHODNUTÍ.

Prozkoumal jsem chování několika stovek milionářů a zjistil jsem, že se *všichni* dokážou velmi RYCHLE ROZHODNOUT a přijatá rozhodnutí pak mění pomalu a s rozvahou, pokud je vůbec mění. Naopak lidé, kteří ne a ne zbohatnout, se *bez výjimky* rozhodují velmi pomalu, a jakmile se rozhodnou, *často a rychle své názory mění*.

Jednou z nejvýraznějších vlastností Henryho Forda bylo to, že se uměl rychle a jasně rozhodnout a pak na svých rozhodnutích trval. Dokonce jej kvůli tomu lidé považovali za tvrdohlavého. A právě kvůli své zatvzelenosti pokračoval Ford ve výrobě svého slavného modelu T (nejošklivějšího auta na světě), přestože na něj všichni jeho poradci a mnozí zákazníci naléhali, aby vytvořil nový model.

Možná Ford otálel příliš dlouho, než souhlasil se změnou, ale na druhou stranu mu jeho neoblomnost vynesla obrovské jmění dřív, než byla změna naprosto nevyhnutelná. Fordova neústupnost bezpochyby hraničila s tvrdohlavostí, ale je to lepší vlastnost než ustavičné váhání a názorová nestálost.

Většina lidí, kteří nedokážou vydělat tolik, kolik by potřebovali, se obvykle nechává velmi snadno ovlivnit názory druhých. Nechávací za sebe rozhodovat novináře a klevetivé sousedy. Názory jsou nejlacinějším zbožím na světě. Kdekdo je ochoten vysypat z rukávu celou kupu názorů, najde-li ochotného posluchače. Jestliže se při

ROZHODOVÁNÍ necháte ovlivnit cizími názory, nebudete úspěšní v žádném podnikání, natož v realizaci SVÉ TOUHY po bohatství.

Pokud se totiž necháváte snadno ovlivnit názory druhých, nemůžete mít ani vlastní TOUHU.

Až začnete zásady uvedené v této knize uplatňovat v praxi, spoléhejte se jen na svůj vlastní rozum, učiňte *svá vlastní rozhodnutí a pak se jimi řiďte*. Nevěřte nikomu kromě členů svého mozkového trustu a při jejich výběru důsledně dbejte na to, aby to byli POUZE lidé, kteří se PLNĚ ZTOTOŽŇUJÍ S VAŠIMI ZÁMĚRY.

Blízcí přátelé a příbuzní, i když to nemyslí zle, člověka často omezují, a někdy dokonce zesměšňují tím, že se snaží prosadit své názory.

Tisíce mužů a žen kvůli tomu celý život trpí komplexem méněcennosti, protože jim někdo nevědomky zničil sebevědomí svými poznámkami nebo posměšky.

Máte svou vlastní hlavu a svůj vlastní rozum. POUŽÍVEJTE JE a rozhodujte se sami za sebe. Pokud ke svému rozhodování potřebujete fakta nebo informace od jiných lidí, což bude pravděpodobně velmi často, zjistěte si je velmi nenápadně, aniž byste odhalili svůj záměr.

Lidé, kteří mají jen kusé a povrchní znalosti, se vyznačují tím, že se snaží vzbudit dojem, že toho vědí mnohem víc. Takoví lidé obvykle HODNĚ MLUVÍ A JEN MÁLO NASLOUCHAJÍ. Chcete-li se naučit ROZHODNOSTI, mějte oči otevřené a uši nastražené, ale ústa ZAVŘENÁ.

Ten, kdo moc mluví, nic jiného nedělá. Pokud více mluvíte, než posloucháte, nejenže se připravujete o spoustu cenných informací, ale také prozrazujete své PLÁNY a ZÁMĚRY lidem, kteří vás s velkým potěšením podrazí, protože vám závidí.

Pamatujte si také, že kdykoli se příliš rozpovídáte v přítomnosti člověka, jenž toho hodně ví, odkrýváte mu přesný rozsah svých znalostí či naopak jejich NEDOSTATEK. Skutečná moudrost se obvykle projevuje *skromností a mlčenlivostí*.

Mějte na paměti, že každý, s kým přijdete do styku, hledá stejně jako vy příležitost k získání bohatství. Jestliže budete o svých plánech mluvit příliš otevřeně, může vás překvapit zjištění, že vás někdo předběhl a USKUTEČNIL VAŠE PLÁNY DŘÍV NEŽ VY, protože jste je

hloupě vyzradili.

Jedním z vašich prvních rozhodnutí musí být odhodlání DRŽET
JAZYK ZA ZUBY A NASTRAŽIT UŠI.

Abyste na tuto důležitou radu nezapomněli, opište si velkým písmem
následující větu a umístěte ji tam, kde ji budete mít každý den
na očích:

NEŽ SVĚTU ŘEKNEŠ, CO MÁŠ V ÚMYSLU, NEJDŘÍV TO
UDĚLEJ.

Také se říká: Za člověka mluví činy, ne slova.

Rozhodnutí o svobodě a smrti

K významnému rozhodnutí bývá potřeba pořádná dávka odvahy.

Velká rozhodnutí, jež položila základ civilizace, byla totiž často spojena
s rizikem smrti.

Když se Lincoln rozhodl vydat své slavné *Prohlášení o osvobození
otroků*, byl si plně vědom toho, že tím proti sobě obrátí tisíce přátel
a politických příznivců. Rovněž si uvědomoval, že realizace jeho plánu
bude znamenat smrt tisíců mužů na bitevním poli. Nakonec to stálo
život i samotného Lincolna. To jistě vyžadovalo odvalu.

Sokratovo rozhodnutí vypít raději pohár jedu, než aby jednal proti
svému přesvědčení, bylo také velmi odvážné. Posunulo běh času o tisíc
let dopředu a budoucím generacím dalo právo na svobodu myšlení
a projevu.

Stejně odvážné bylo rozhodnutí generála Roberta E. Leeho odtrhnout
jižní státy od Unie a postavit se do jejich čela, přestože věděl, že
za to zaplatí životem nejen on, ale i tisíce dalších lidí.

Z pohledu amerických občanů bylo největší rozhodnutí všech dob
učiněno ve Filadelfii 4. července 1776, kdy šestapadesát mužů podepsalo
dokument, o němž dobře vědělo, že buď přinese svobodu všem
Američanům, nebo *těm šestapadesáti odvážlivcům smrt na šibenici*.

Určitě jste o tomto slavném dokumentu už slyšeli, ale možná jste si
z toho nevzali patřičné ponaučení.

Všichni si pamatujeme datum tohoto významného rozhodnutí, ale
málokdo z nás si uvědomuje, kolik odvahy vyžadovalo. Historii známe
z učebnic, pamatujeme si data bitev a jména těch, kteří tam bojovali,

pamatujeme si Valley Forge a Yorktown i George Washingtona a lorda Cornwallise. Ale víme jen mále o tom, co ve skutečnosti tato jména a místa znamenala. Ještě méně víme o skryté SÍLE, jež nám zajistila svobodu *dávno předtím, než Washingtonova vojska dorazila k Yorktownu.*

Pročítáme dějiny americké revoluce a mylně se domníváme, že George Washington byl otcem Ameriky, že to on jí vybojoval svobodu. Popravdě byl Washington pouze součástí toho všeho, protože jeho armáda měla zajištěné vítězství ještě před tím, než se lord Cornwallis vzdal. Nechci Washingtonovi upírat nic z jeho slávy, kterou si bezpochyby zasloužil. Spíše chci zaměřit pozornost na ohromující SÍLU, jež byla skutečnou příčinou jeho vítězství.

Historikové bohužel zcela opomíjejí i tu nejmenší zmínku o neodolatelné SÍLE, která dala vzniknout svobodnému národu, jenž určil standardy nezávislosti pro všechny národy světa. Je to skutečná tragédie, protože se jedná o tutěž SÍLU, kterou musí použít každý, kdo překoná všechny překážky, aby si od života vymohl vše, co po něm žádá.

Připomeňme si stručně události, z nichž tato SÍLA vzešla. Příběh začíná v Bostonu 5. března 1770. Britští vojáci hlídkovali v ulicích a už pouhá jejich přítomnost znamenala pro místní obyvatele otevřenou výhrůžku. Kolonistům se nelíbilo, že mezi nimi pochodují ozbrojení vojáci. A brzy svou nespokojenost dali najevo. Zasykali vojáky kameny a nadávkami, až velící důstojník přikázal: „Nasadit bodáky! Nabít!“

Vypukl boj. Pro mnohé skončil zraněním, nebo dokonce smrtí. Incident vyvolal takové pohoršení, že městská rada (složená z významných občanů) svolala schůzi, aby se dohodla, jak bude postupovat dál.

Dva členové rady John Hancock a Samuel Adams – DEJ JIM PÁNBŮH VĚČNOU SLÁVU! – odvážně vystoupili a prohlásili, že nastal čas vykázat britské vojáky z Bostonu.

Uvědomte si, že toto rozhodnutí oněch dvou mužů lze označit za počátek svobody, jíž se nyní ve Spojených státech těšíme. Kromě toho jejich rozhodnutí vyžadovalo VÍRU a ODVAHU, protože bylo nebezpečné. Rada se usnesla, že pověří Samuela Adamse, aby navštívil guvernéra

provincie Thomase Hutchinsona a požádal o stažení britských vojsk.

Hutchinson žádosti vyhověl a vojska byla z Bostonu stažena, tím však události ještě neskončily. Vyvolaly totiž situaci, která vedla ke zvratu ve vývoji civilizace. Je zvláštní, že velké změny, jako byla americká revoluce nebo první světová válka, začínají obvykle událostmi, které se zpočátku vůbec nezdají být důležité. Je rovněž zajímavé, že za dějinnými zvraty obvykle stojí PEVNÉ ROZHODNUTÍ relativně malého počtu lidí. Málokdo z nás zná dějiny naší země natolik dobře, aby si uvědomil, že skutečnými Otcí naší vlasti byli John Hancock, Samuel Adams a Richard Henry Lee (z Virginie).

Richard Henry Lee sehrál v tomto příběhu důležitou roli díky tomu, že si se Samuelem Adamsem často psali a sdělovali si své obavy a naděje ohledně blahobytu obyvatel svých provincií. Adamse při tom napadlo, že by se takto mohli vzájemně spojit zástupci všech třinácti kolonií a společně pracovat na řešení svých problémů. V březnu 1772, dva roky po střetu s vojáky v Bostonu, předložil Adams shromáždění návrh na zřízení Korespondenčního výboru, v němž by každou kolonii zastupoval jeden dopisovatel. Cílem výboru měla být „přátelská spolupráce při zlepšování situace kolonií Britské Ameriky“.

Dobře si tuto událost zapamatujte! Tehdy se totiž začala organizovat SÍLA, jež nám všem přinesla svobodu. Mozkový trust už tu byl. Skládal se z Adamse, Leeho a Hancocka. (Jak se píše v Matoušově evangeliu 18,19: „Říkám vám také, že pokud se dva z vás na zemi shodnou ohledně čehokoli, za co by prosili, stane se jim to od mého nebeského Otce.“)

Byl ustaven Korespondenční výbor. Díky tomu se mohl mozkový trust rozšířit a posílit, protože se přidali další lidé z ostatních kolonií. Tento postup představoval první ORGANIZOVANÝ PLÁN nespokojených kolonistů.

V jednotě je síla! Zpočátku vedli obyvatelé kolonií proti britským vojákům neorganizovaný odboj podobný bostonské vzpouře, ale ničeho tím nedosáhli. Vybíjeli si své rozhořčení v nahodilých akcích, chyběla jim souhra a jednotný postup. Potřebovali spojit svá srdce,

hlavy, duše a těla a dospět k jednoznačnému ROZHODNUTÍ vyřešit své potíže s Brity jednou provždy – to se podařilo až Adamsovi, Hancockovi a Leeovi.

Britové však mezitím nezháleli. I oni měli své plány a mozkový trust, navíc byli ve výhodě, protože měli dostatek peněz a vycvičenou armádu.

Hutchinsona nahradil ve funkci guvernéra Massachusetts brigádní generál Thomas Gage. Jedním z prvních kroků nového guvernéra bylo to, že vyslal k Samuelu Adamsovi posla, aby se pokusil zastavit jeho odpor – pomocí STRACHU.

Co přesně se tenkrát odehrálo, pochopíme nejlépe z úryvků ze záznamu rozhovoru mezi Gageovým poslem plukovníkem Fentonem a Adamsem.

Plukovník Fenton: „Guvernér Gage mě pověřil, abych vás, pane Adamsi, ujistil, že byl zmocněn poskytnout vám jisté výsady pod podmínkou, že se zavázete ukončit svůj vzdor vůči vládním opatřením.

Guvernér vám radí, pane, abyste nebudil další nelibost Jeho Veličenstva.

Svým chováním jste se provinil proti zákonu Jindřicha VIII. Podle uvážení guvernéra může každý, kdo tento zákon poruší, být pohnán do Anglie k soudu za vlastizradu či napomáhání vlastizradě. Pokud však ZMĚNÍTE SVŮJ POLITICKÝ POSTOJ, nejenže získáte značné osobní výhody, ale dosáhnete i smíru s králem.“

Samuel Adams měl dvě možnosti. Mohl se buď vzdát a přijmout úplatek, nebo POKRAČOVAT V ODBOJI A RISKOVAT, ŽE BUDE VISET.

Přišla chvíle, kdy Adams *musel dospět k okamžitému* ROZHODNUTÍ, které ho mohlo stát život. Pro většinu lidí by to bylo značně obtížné. Někteří by možná zvolili vyhýbavou odpověď. Nikoli však Adams. Vynutil si od plukovníka Fentona čestné slovo, že doručí guvernérovi odpověď přesně tak, jak mu ji Adams předá.

Adamsova odpověď tedy zněla: „Pak můžete guvernérovi Gageovi vyřídit, že jsem přesvědčen, že jsem se s Králem králů usmířil už dávno.

Žádné osobní výhody mě nepřimějí k tomu, abych se přestal bít za spravedlivou věc pro svou zemi. ŘEKNĚTE GUVERNÉRU GAGEOVI,

ŽE MU SAMUEL ADAMS RADÍ, aby už neurážel city rozhněvaného lidu.“

K charakteru tohoto muže už není co dodat. Všem, kdo si přečtou tuto ohromující zprávu, musí být zřejmé, že její odesílatel byl nanejvýš loajální. *To je důležité.*

Když guvernér Gage obdržel Adamsovu jízlivou odpověď, rozzuřil se a vydal prohlášení, v němž stálo: „Jménem Jeho Veličenstva nabízím a slibuji jeho nejvelkorysejší milost všem osobám, které neprodleně složí zbraně a vrátí se k povinnostem mírumilovných poddaných, s výjimkou SAMUELA ADAMSE A JOHNA HANCOCKA, jejichž zločiny jsou natolik hanebné, že nepřipouštějí nic jiného než spravedlivý trest.“

Zkrátka a dobře, Adams a Hancock byli v pořádném průšvihů. Hrozba běsnícího guvernéra přiměla oba muže k dalšímu ROZHODNUTÍ, které však bylo stejně nebezpečné. Spěšně svolali tajnou schůzku svých nejvěrnějších stoupenců. (Tehdy začal mozkový trust nabírat na významu.) Jakmile byla schůze zahájena, Adams zamkl dveře, strčil si klíč do kapsy a všem přítomným oznámil, že je nezbytně nutné svolat kongres všech osadníků a DOKUD O TOM NEBUDE ROZHODNUTO, NIKDO NESMÍ OPUSTIT MÍSTNOST.

Propuklo velké vzrušení. Někteří zvažovali možné důsledky tak *radikálního rozhodnutí* (stařecký strach), další vyjádřili vážné pochybnosti, zda je moudré otevřeně vystoupit proti Koruně. V té místnosti však byli zamčeni i DVA MUŽI, kteří si nepřipouštěli strach a možnost porážky. Hancock a Adams. Pod vlivem jejich odvážné mysli ostatní přítomní ochotně souhlasili s tím, že Korespondenční výbor svolá kontinentální kongres, který se bude konat 5. září 1774 ve Filadelfii. Toto datum si pamatujte. Je důležitější než 4. červenec 1776. Kdyby nepadlo ROZHODNUTÍ uspořádat kontinentální kongres, nedošlo by ani k podepsání Deklarace nezávislosti.

Ještě před prvním zasedáním nového kongresu měl jiný vůdce v jiné části země plné ruce práce s vydáním svého *Souhrnu práv britské Ameriky*. Byl to Thomas Jefferson z Virginie a jeho vztah k lordu Dunmorovi, představiteli Koruny ve Virginii, byl stejně napjatý jako

vztah Hancocka a Adamse k jejich guvernérovi.

Krátce poté, co vyšel jeho slavný *Souhrn práv*, se Jefferson dozvěděl, že je stíhán pro velezradu vlády Jeho Veličenstva. To inspirovalo Patricka Henryho, jednoho z Jeffersonových kolegů, aby odvážně vyjádřil svůj názor a svůj proslov zakončil větou, která se navždy zapsala do dějin: „Když už to má být velezrada, tak ať to stojí za to.“

A právě takoví muži – bez pravomocí, bez autority, bez vojenské síly a bez peněz – se zasadili o budoucí osud kolonií. Poprvé se sešli na zasedání prvního kontinentálního kongresu a s přestávkami pokračovali v činnosti po dobu dvou let – až do 7. června 1776, kdy se o slovo přihlásil Richard Henry Lee a zaskočenému shromáždění předložil tento návrh:

„Pánové, podávám k projednání návrh, že Spojené kolonie jsou a po právu by měly být svobodnými a nezávislými státy, že mají být zproštěny věrnosti britské koruně a že veškeré politické vztahy mezi nimi a státem Velké Británie by měly být a jsou rozvázány.“

O Leeově ohromujícím návrhu se vedly tak vášnivé a vleklé debaty, až mu začala docházet trpělivost. Po několika dnech dohadování se znovu ujal slova a jasným, pevným hlasem prohlásil: „Pane předsedo, o této otázce jsme diskutovali několik dní. Je to pro nás jediná možná cesta. Proč tedy, pane, stále otálíme? Proč stále váháme? Ať je tedy dnešek tím šťastným dnem, kdy se zrodí Americká republika. Ať povstane, ne aby ničila a dobývala, ale aby obnovila vládu míru a spravedlnosti. Evropa na nás upírá zrak. Požaduje od nás živoucí důkaz svobody, kde štěstí občanů kontrastuje s rostoucí tyraníí.“

Než se přistoupilo ke konečnému hlasování o jeho návrhu, musel se Lee kvůli vážnému onemocnění v rodině vrátit do Virginie. Ale před odjezdem svěřil celou záležitost do rukou svého přítele Thomase Jeffersona, jenž slíbil, že bude bojovat, dokud se členové kongresu nedohodnou.

Krátce nato předseda Kongresu Hancock jmenoval Jeffersona předsedou výboru, který měl vypracovat Deklaraci nezávislosti.

Výbor dlouho a usilovně pracoval na dokumentu, který by po přijetí Kongresem znamenal válku s Velkou Británií. A kdyby kolonie prohrály, VŠICHNI, KDO TENTO DOKUMENT PODEPÍŠOU, BY

TÍM ZÁROVEŇ PODEPSALI VLASTNÍ ROZSUDEK SMRTI.

První návrh deklaráce se v kongresu předčítal 28. června. Několik dní byl text projednáván a upravován. Čtvrtého července 1776 předstoupil Thomas Jefferson před shromáždění a směle přečetl nejzávažnější ROZHODNUTÍ, jaké kdy bylo napsáno.

„Když v průběhu lidských událostí nastane některému národu nutnost zrušit politické svazky, které jej poutají s národem jiným, a zaujmout mezi mocnostmi světa své vlastní a rovné místo, k němuž jej opravňují zákony Přírody a jejího Boha, vyžaduje se náležitá úcta k mínění světa, aby takový národ vyhlásil důvody, jež jej k odtržení vedou…“